

நன்றி மிஸ்டர் பால்கர்

பாட்ரிசியா பொலக்கோ

தமிழில்- சபேசன் மருதப்பா

நன்றி மிஸ்டர் பால்கர் பாட்ரிசியா

பொலக்கோ

தமிழில்- சபேசன் மருதப்பா

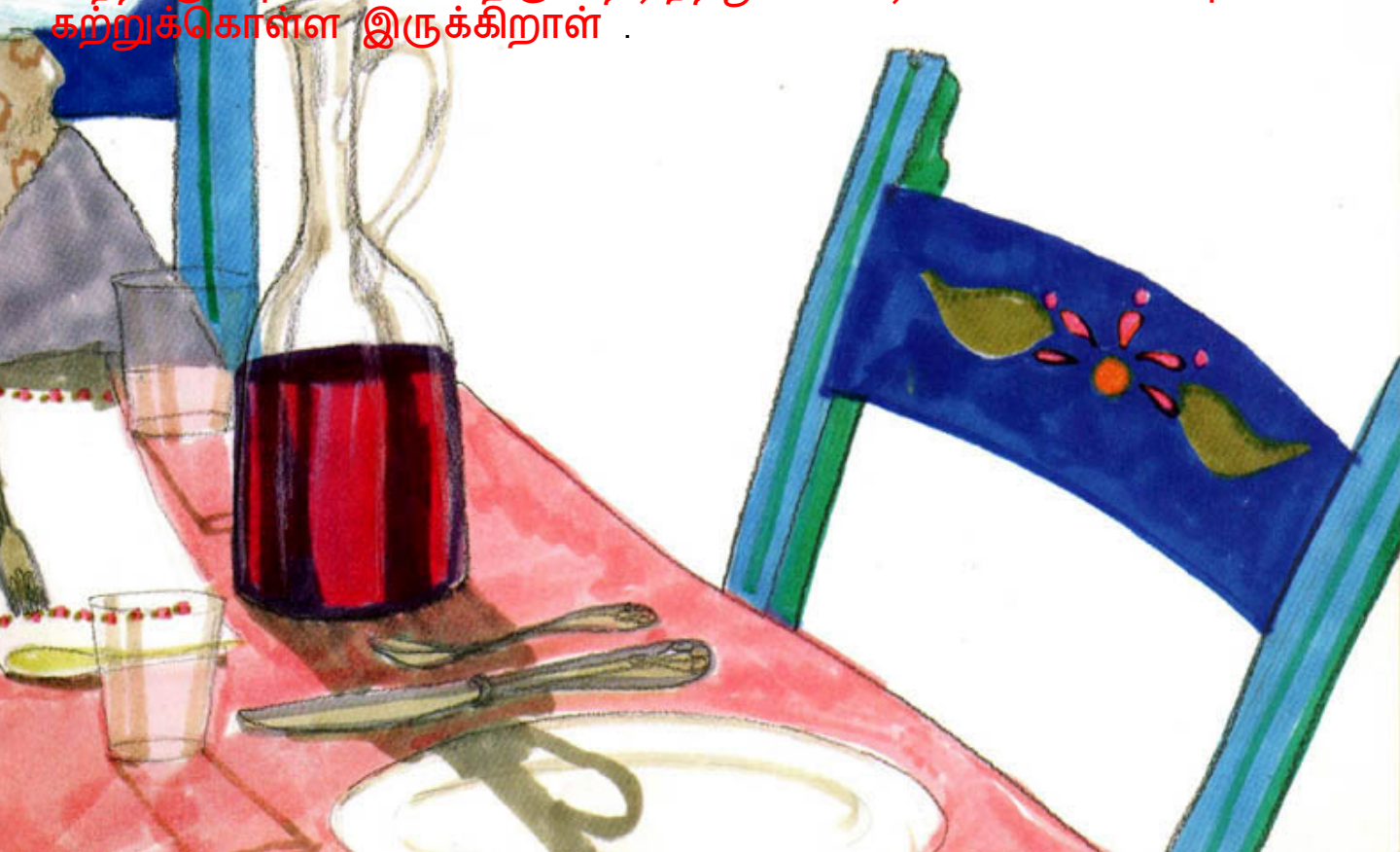
தேன் பாட்டிலை அனைவருக்கும் தெரியும்படி தாத்தா தூக்கி
பிடித்தார். பிறகு ஒரு கரண்டியை பாட்டில் உள் விட்டு சிறிது
தேன் எடுத்து ஒரு சிறு புத்தகத்தின் அட்டைமீது ஊற்றினார்.

அந்த சிறுமி அப்போதுதான் ஐந்து வயது அடைந்திருந்தாள்.

“குட்டி எழுந்து நில்” என்று கொஞ்சலாக தாத்தா கூறினார். உன்
அம்மாவிற்கும் நான்தான் இதை செய்தேன் உன் மாமாக்கலுக்கும்
, உன் அண்ணனுக்கும் கூட, இப்போது உனக்கும் நான்தான்
செய்கிறேன்.” என்று கூறிக்கொண்டே அந்த புத்தகத்தை அவள்
கையில் கொடுத்து , “இந்த தேனை சிறிது சுவைத்துப்பார்”
என்றார்.

அவள் தன் விரல்களை தேனில் விட்டு பிறகு நாவில் வைத்தாள்.
“சுவை எப்படி இருக்கிறது என்றாள் பாட்டி .”இனிக்கிறது”
என்றாள் அந்த குட்டிப்பெண் .பிறகு குடும்பமே ஒரே குரலில்
கூறியது.

ஆமாம் அறிவும் அப்படித்தான் “இந்த தேனை உருவாக்கிய தேன்
எப்படி தேடி தேடி தேனை சேகரித்ததோ, இந்த புத்தகங்களின்
பக்கங்களில் தேடி தேடித்தான் அறிவை பெற்றுக்கொள்ள
வேண்டும்.” கடைசியில் படிக்கவேண்டியது தான் தான் என்று
அந்த குட்டிப்பெண்ணிற்கு தெரிந்தது ,விரைவில் அவள் படிக்க
கற்றுக்கொள்ள இருக்கிறாள் .

அந்த வீட்டின் கடைகுட்டிப்பெண் திரிஷா புத்தகங்களின் மீது விருப்பம் கொண்டவளாக வளர்ந்தாள். பள்ளி ஆசிரியையாக இருந்த அவள் அம்மா ஒவ்வொரு இரவும் அவளுக்கு படித்து காட்டினாள். அவளின் செம்பட்டை தலை அண்ணன் பள்ளியிலிருந்து அவனின் புத்தகங்கள் எடுத்துவந்து அவளுடன் பகிர்ந்துகொண்டான். எப்பொழுது எல்லாம் அவள் கிராமத்தில் உள்ள பண்ணை வீட்டிற்கு சென்றாளோ அப்பொழுது எல்லாம் தாத்தாவும் பாட்டியும் தீ அடுப்பு பக்கத்தில் குளிர் காயும் போது படித்து காட்டினார்கள்.

அவளுக்கு ஐந்து வயதாகி கிண்டர் கார்டன் பள்ளி சென்றபோது நிறைய படிக்கலாம் என்று நம்பினாள். ஒவ்வொருநாளும் முதல் வகுப்பில் உள்ள குழந்தைகள் படிப்பதை பார்த்தாள்.

அந்த ஆண்டு முடியும்போது அவள் வகுப்பில் உள்ள குழந்தைகளே சிலர் படிக்க ஆரம்பித்து விட்டனர். ஆனால் திரிஷா படிக்கவில்லை.

பள்ளியில் படம் வரைய முடிவதால் பள்ளி செல்ல அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தது. மற்ற குழந்தைகள் அவளை சுற்றி நின்று கொண்டு கிறையான் கொண்டு அவள் வரைவதை வேடிக்கை பார்த்தனர். முதல் வகுப்பு சென்றதும் நீ படிக்க கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றான் அவள் அண்ணன்.

LOOK, LOOK.
SEE THE RUN.
SPOT
LOOK
SEE S

முதல் வகுப்பு வந்ததும் மற்ற குழந்தைகளுடன் வட்டமாக அமர்ந்துகொண்டாள் அனைவரும் அவர்களின் முதல் புத்தமாகிய "நமது அண்டை வீட்டார்கள்" என்ற புத்தகத்தை கையில் வைத்திருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக சத்தம் போட்டு படித்தனர். "பை, பை பையன், பா, பா, பார். அவர்கள் அனைவரும் இணைந்து சத்தம் போட்டு படித்து, அந்த வார்த்தையை சரியாக சொல்ல முற்படுவதை கண்டு ஆசிரியை சிரித்தார்.

ஆனால் திரிஷா புத்தகத்தின் ஒரு பக்கத்தை புரட்டியபோது எல்லாம் வளைவு வளைவாக தெரிந்தது. அவள் படிக்க முயன்றபோது மற்ற குழந்தைகள் அவளை பார்த்து சிரித்தனர். "திரிஷா அந்த புத்தகத்தை ஏன் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறாய்." என்றனர்.

"நான் படிக்கிறேன்" என்று திரிஷா திருப்பி கூறினாள். ஆனால் ஆசிரியர் அவளை தாண்டி சென்று விட்டார். திரிஷா படிக்கவேண்டி வரும்போதேல்லாம் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் சொல்லி கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. மற்ற குழந்தைகள் இரண்டாம் புத்தகம், மூன்றாம் புத்தகம் என்று வாசிப்பில் முன்னேறியபோது அவள் மட்டும் முதல் புத்தகம் "நமது அண்டை வீட்டாரிலேயே" தனியாக நின்றுவிட்டாள். திரிஷா வித்தியாசமாக உணர் ஆரம்பித்தாள். தான் ஊமையோ என்று எண்ண தொடங்கினாள்.

கடினமான வார்த்தைகள் வரவர அவள் மேலும் மேலும் அதிகமான நேரம் வரைவதில் செலவிட்டாள். படம் வரைவதை அந்த அளவு விரும்ப தொடங்கிவிட்டாள். அல்லது சும்மா உட்கார்ந்து கனவு காண தொடங்கினாள். அல்லது முடிந்தபோது பாட்டியுடன் நடைபயணம் செல்ல ஆரம்பித்தாள். வெயில்காலத்தில் ஒருநாள் அவளும் அவள் பாட்டியும் அவர்கள் பண்ணைக்கு பின்புறம் இருந்த சிறிய தோட்டத்தில் நடந்துகொண்டிருந்தனர். அது மாலை மயங்கியநேரம். காற்று இதமாகவும், வெப்பமாகவும் இருந்தது. புல்வெளியிலிருந்து மின்மினிப்பூச்சிகள் பறந்துகொண்டிருந்தன. அவர்கள் நடந்துகொண்டிருந்தபோதே திரிஷா அவள் பாட்டியிடம் கேட்டாள்.

"பாட்டி நான் வித்தியாசமானவள் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?" "ஆமாம் என்றாள் பாட்டி." "வித்தியாசமானவளாக இருப்பது வாழ்க்கையின் ஒரு அதிசயம். இந்த மின்மினிப்பூச்சிகளைப்பார் ஒவ்வொன்றும் வித்தியாசமாகவே இருக்கின்றன திரிஷா கேட்டாள் "நான் சமத்து என்று எண்ணுகிறீர்களா". அவள் பாட்டி அவளை அணைத்து கொண்டே "மிக மிக சமத்தான, சுறுசுறுப்பான, மிக்கபாசத்திற்குரிய என் குட்டிப்பொண்ணு நீதான்." என்றாள். பாட்டியின் கைகளில் பாதுகாப்பாக உணர்ந்தாள் திரிஷா. தான் படிக்க முடியாமல் இருப்பது என்பது அவளுக்கு பெரிதாக படவில்லை.

வானத்தில் உள்ள ஓட்டைகள்தான் நட்சத்திரங்கள் "என்று பாட்டி திரிஷாவிடம் அடிக்கடி கூறுவார்கள் . "அந்தப்பக்கம் உள்ள சொர்கத்திலிருந்துவரும் வெளிச்சம்தான் அது. என்றாவது ஒருநாள் நான் வெளிச்சம் எங்கிருந்து வருகிறதோ அந்தப்பக்கம் இருப்பேன்". என்பார்கள்.

ஒருநாள் இருவரும் புல்வெளியில் சேர்ந்துபடுத்துக்கொண்டு சொர்கத்திலிருந்து வரக்கூடிய அந்த வெளிச்சங்களை எண்ணினார்கள் . பாட்டி "என்றோ ஓர்நாள் நாம் எல்லோரும் அங்கு செல்லுவோம், நன்றாக புல்லில் படுத்துக்கொள் இல்லாவிட்டால் நீ தரையிலிருந்து எழும்பி அங்கு போய்விடுவாய் ."என்றாள். இருவரும் புல்லில் படுத்துக்கொண்டே சிரித்தார்கள் .

ஆனால் அந்த இரவுக்குப்பின் சிறிதுகாலத்திலேயே பாட்டி அந்தப்புல்வெளியிலிருந்து கிளம்பி அந்த வெளிச்சம் எங்கிருந்து வருகிறதோ அந்தப்பக்கம் சென்றுவிட்டாள் . அதன்பிறகு சிறிதுகாலத்திலேயே தாத்தாவும் புல்வெளிவிட்டுக்கிளம்பி வெளிச்சம் வரும் அந்த பக்கம் சென்றுவிட்டார் . பள்ளி மேலும் மேலும் தற்போது சிரமம் தருவதாக மாறிவிட்டது

படிப்பது ஒரு துன்பமாக மாறிவிட்டது து எல்லனோவும் ,டாமியும் , அவர்கள் புத்தகத்தை படித்தபோது திரிஷா அவர்கள் தலையையே பார்த்தாள் .தன் தலையில் நடக்காத ஒன்று அவர்கள் தலையில் நடக்கிறதா என்று பார்த்தாள் .

கணக்கு பாடம்தான் மிக,மிக கடினமானதாக அவளுக்கு இருந்தது . அவள் ஒருநாளும் கூட்டல் சரியாக செய்ததில்லை

கூட்டுவதற்குமுன் எல்லா எண்களையும் நேராக எழுதிக்கொள்ளுங்கள் என்பார் ஆசிரியர் . ஆனால் திரிஷா முயற்சிக்கும்போது அந்த எண்கள் எல்லாம் சரியாக அடுக்கப்படாமல் உடனே விழுந்துவிட தயாராக இருக்கும் சதுரக்கட்டைகள் போன்று தோன்றின .

அப்போதுதான் தனக்கு படிப்பதில் பிரச்சனை இருப்பதை அறிந்தாள் .

ஒருநாள் அம்மா தனக்கு கலிபோர்னியாவில் ஆசிரியை வேலை கிடைத்திருப்பதாக கூறினாள் அது மிக்கிசனில் இருந்த அவர்கள் பண்ணைவீட்டிலிருந்து வெகுதூரத்தில் இருந்தது.

அவளின் தாத்தா பாட்டி மறைந்தபிறகும் அந்த குட்டிப்பெண் அந்த ஊரை விட்டு செல்லவிரும்பவில்லை. அனால் புதியபள்ளி சென்றால், புது ஆசிரியரும் , உடன்படிக்கும் புதிய மாணவர்களும் அவள் மக்கு என்பது தெரியாது என்று எண்ணினாள்.

அவளும் ,அவள் அம்மாவும் ,அண்ணனும் ஒரு இரண்டுடன் 1949வருட பிளைமவுத் காரில் ஊரைவிட்டு கிளம்பினார்கள். அது ஒரு ஐந்து நாள் பயணம்.

ஆனால் புதிய பள்ளியிலும் அதேநிலைதான் தொடர்ந்தது .
அவள் படிக்க முயன்றபோது வார்த்தைகள் தடுமாறின . "பூ
,பூனை . ஓ ,ஓடியது மூன்றாம் வகுப்பு படிக்கும் குழந்தை
போன்று படித்தாள்.

ஆனால் அவளின் ஆசிரியர் அவளுடன் படித்துவிட்டு கேள்வி
கேட்டபோது ஒவ்வொருமுறையும் தவறான விடையே தந்தாள் .

விளையாட்டுமையானத்தில் "ஏய் மக்கு என்றான் ஒரு
பையன் "நீ எப்படி இப்படி இவ்வளவு மக்கு ஆனாய் " என்றான்
மற்ற பையன். குழந்தைகள் அவன் அருகில் நின்று கொண்டு
சிரித்தார்கள் . திரிஷா அவள் கண்ணில் தூட்டுடன் கண்ணீர்
வழிவதை உணர்ந்தாள். மிக்கிகள் அருகில் உள்ள அவள் தாத்தா,
பாட்டி பண்ணைக்கே திரும்பி போய்விட வேண்டும் என்று மிக
விரும்பினாள்.

இப்போது திரிஷா பள்ளிக்கு போவதையே குறைத்து விட்டாள். அம்மாவிடம் "தொண்டைவலி" என்றாள். மறுநாள் "எனக்கு வயிற்றுவலி" என்றாள். அவள் நிறைய கனவுகண்டாள். நிறைய படம் வரைந்தாள். அதே நேரம் பள்ளியை மிக, மிக வெறுத்தாள்.

ஐந்தாம் வகுப்பு தொடங்கியபோது, பள்ளி மிகவும் குழப்பமாக இருந்தது. ஒரு புது ஆசிரியர் வந்திருந்தார். அவர் உயரமாவும், கவர்ச்சியாகவும் இருந்தார். ஒவ்வொருவரும் அவரின் கட்டமிட்ட கோட்டையும், பட்டு துணியால் ஆன பேண்டையும் அனைவரும் விரும்பி ரசித்தனர். அவர் எப்போதும் மிக தூய்மையான ஆடைகளே அணிந்தார். வழக்கமாக ஆசிரியருடன் நெருக்கமாக இருக்கவிரும்பும் ஸ்டீவ் ஜோ, அலிஸ் மேரி முதலானோர் அவரைச்சுற்றி எப்போதும் இருந்தனர். ஆனால் ஆரம்பம் முதலே பால்கர், எந்தக்குழந்தை புத்திசாலி, யார் சுறுசுறுப்பு, யார் மிகநல்ல குழந்தை என்பதில் அக்கறை காட்டவில்லை.

4 all children have
3 gifts, some open
8 them at
6 different
5 times.
11

திரிஷா படம் வரையும்போது எல்லாம் பால்கர் அவள் பின்புறம் நின்று கொண்டு கவனிப்பார் . பிறகு மெதுவாக சொல்லுவார் , "இது பிரமாதம் , மிகவும் பிரமாதம் ."என்பார்.

"நீ எத்தனை திறமைசாலி என்பது உனக்கு தெரியுமா ?" என்பார் .அவர் இதை சொன்னதும் அவளை கேலிசெய்த குழந்தைகள் கூட திரும்பி அவளையும் , அவள் வரைந்த படத்தையும் பார்ப்பார்கள் .ஆனால் கேள்விகளுக்கு தவறான பதில் சொல்லும்போது எல்லாம் அவளை பார்த்து சிரித்தார்கள் .

பிறகுஒருநாள் அவள் எழுந்துநின்று படிக்கவேண்டிவந்தது . ஆனால் அது அவளுக்கு பிடிக்கவில்லை சரோலோட்டே வெப் (charlotte web) புத்தகத்தை தடுமாறி படித்து கொண்டிருந்தாள் . அந்தப்புத்தகம் குழப்பமாக மாறிக்கொண்டிருந்தது . குழந்தைகள் சத்தமாக சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள் .

உடனே வண்ணத்துப்பூச்சி கழுத்துப்பட்டை அணிந்திருந்த பால்கர்

"நிறுத்துங்கள் நீங்கள் எல்லோரும் மற்றோரு நபரை பார்த்து குறை கண்டுபிடிக்க கூடிய அளவிற்கு மிகச்சரியாக படிக்கக்கூடியவர்களா ?" என்றார்.

அன்றுமுதல் அனைவரும் சத்தம்போட்டு சிரிப்பதை
விட்டுவிட்டனர் திரிஷாவை கேலி செய்வதையும்
விட்டுவிட்டனர் எரிக்கை தவிர. அவன்
இரண்டுவருடமும் திரிஷாவின் பின்னிருக்கையிலேயே
அமர்ந்தான். ஆனால் திரிஷாவை முழுதாக வெறுக்க
ஆரம்பித்துவிட்டான் திரிஷாவுக்கு அவன் ஏன்
வெறுக்கிறான் என்று தெரியவில்லை.

அவள் வகுப்பு வாசலிலேயே அவளுக்காக காத்திருந்து
அவள் தலைமுடியை பிடித்து இழுத்தான்.
விளையாட்டுத்திடலில் அவளுக்காக காத்திருந்து
அவள்முகத்துக்குநேரே குனிந்து "ஏய் தவக்களை
"என்று கத்தினான்.

திரிஷா எரிகிடம் கொண்ட பயம் காரணமாக எந்த
இடத்திற்கும் செல்ல பயந்தாள். அதனால் முழுதும்
தனியாக உணர்ந்தாள்.

அவள் மகிழ்ச்சியாக இருந்த நேரம் பால்கர் அருகில்
இருந்தபோது மட்டும்தான். அவர் அவளை கருப்பலகை
சுத்தம்செய்ய அனுமதித்தார். அதுவரை நன்றாக
படிக்கும் மாணவர்கள் மட்டும்தான் அதை செய்தனர்.
அவள் எதையும் சரியாக செய்தபோது முதுகில் தட்டி
உற்சாகப்படுத்தினார். எந்தக்குழந்தையாவது அவளை
கேலி செய்தபோது அவர்களிடம் கடுமையாக நடந்து
கண்டித்தார்.

எந்த அளவு பாலகர் திரிஷாவிடம் பிரியமாக
நடந்துகொண்டாரோ அந்த அளவு எரிக் அவளிடம்
கடுமையாக நடந்துகொண்டான் அவன் மற்ற
குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து, விளையாட்டுத்திடலிலும், காபி
கேன்டினிலும், பாத்ரூம் அருகிலும் காத்திருந்து "முட்டாளே "
"அசிங்கமே "என்று குதித்துக்கொண்டு சத்தம் போட்டான் .

வகுப்பில் பாத்ரூம் செல்வதற்கான நேரம் வந்தபோது
அதற்குமுன்பே ஓய்வு நேரத்தில் மடிப்படிக்குக்கீழ் உள்ள
இருட்டான இடத்தில் நின்றுகொண்டு வெளியில் போகாமல்
இருந்தாள். அந்த இருட்டில் முழுவதும் பாதுகாப்பாக
உணர்ந்தாள்.

ஒருநாள் ஓய்வுநேரத்தில் அவளுடைய ரகசிய இடத்திற்கு எரிக் அவளை பின் தொடர்ந்தான் . "நீ என்ன மிருகமா ?" என்று கூறிக்கொண்டே அவள் கையை பிடித்து வெளியே இழுத்து, அவளை சுற்றிவந்து நடனம் ஆடினான் "டம் பெல் (dumbel)", முட்டாளே என்று கத்திக்கொண்டே நடனமாடினான்.

திரிஷா அவள் முகத்தை கைகளால் மூடிக்கொண்டு கையிலிருந்த பந்தை உருட்டியபடி இருந்தாள் . திடீரென்று காலடிச்சத்தம் கேட்டது . அது பால்கர் .

அவர் எரிக் கை நேராக அலுவலகத்திற்கு கூட்டிச்சென்று விட்டார். அவர் திரும்பியபோது திஷாவைக்கண்டு பேசினார். "நீ அந்த பையனைப்பற்றி இனி கவலைப்பட தேவையில்லை ." என்றார் "

அவன் எதற்காக உன்னை கேலி செய்கிறான் "என்றுகேட்டார் .

"எனக்கு தெரியவில்லை" என்றாள் திரிஷா .

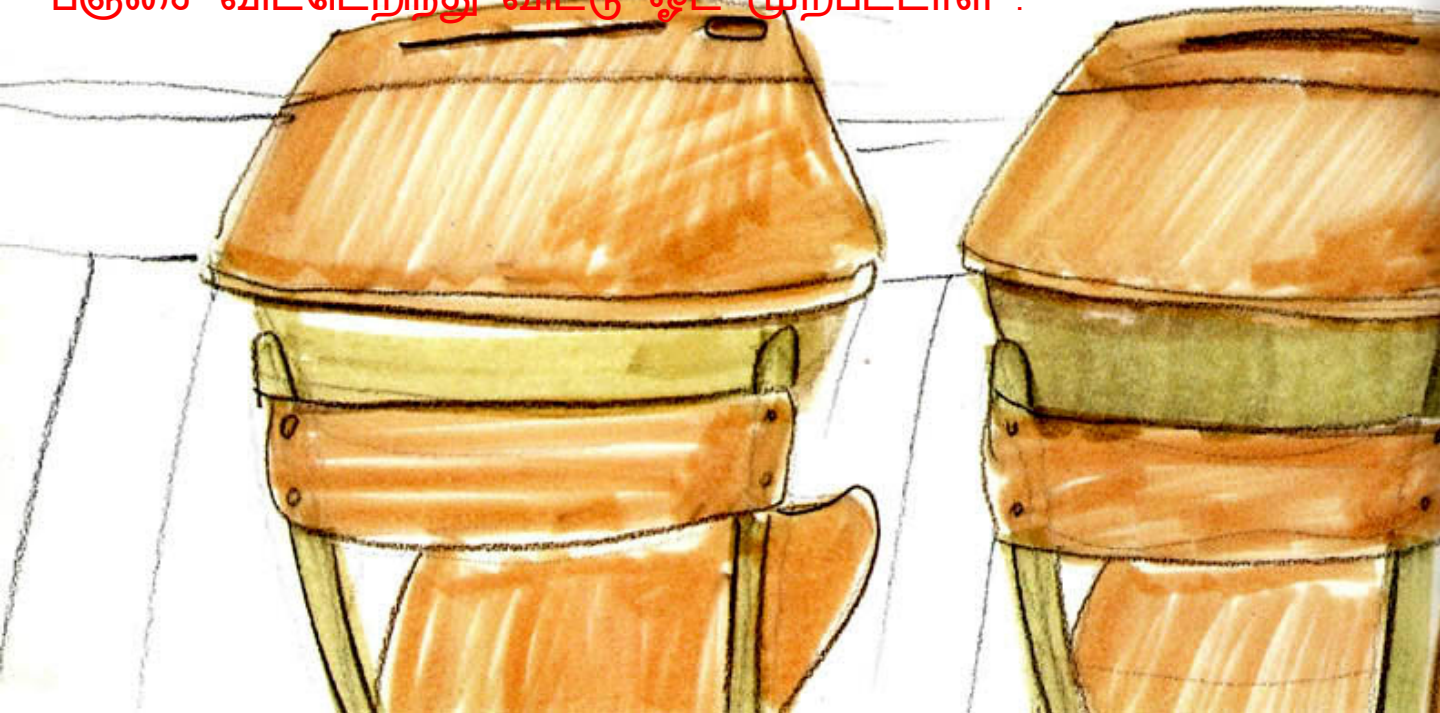

திரிஷாவால் படிக்கமுடியும் என்று பாலகர் நம்பினார் என்பது திரிஷாவிற்கு நன்கு தெரிந்தது. அவள் பக்கத்து குழந்தைகள் என்ன படிக்கிறார்கள் என்பதை மனப்பாடம் செய்ய பழகிக்கொண்டாள் . அல்லது ஒரு வார்த்தையை சொல்லிக்கொடுக்க பாலகர் உதவி செய்யும் வரை காத்திருந்தாள்.

பிறகு அவர் சொன்ன அந்த வார்த்தையை மீண்டும் சரியாக கூறினாள் . பாலகர் உடனே நல்லது என்று பாராட்டினார் . ஒருநாள் பாலகர் பள்ளிவிட்டதும் அவளிடம் தங்கியிருந்து கரும்பலகை கழுவிவிட கூறினார் . சாப்பிட தின்பண்டம் சிறிது அவர் எடுத்துவந்திருந்தார் வேலை செய்யும்போதும் பேசும்போதும் இசையை பாடவிட்டார் .

திடீரென்று அவர், " நாமொரு விளையாட்டு விளையாடலாம். நான் எழுத்துக்களை சத்தம்போட்டு சொல்லுவேன் . நீ ஈரபஞ்சால் கரும்பலகையில் எவ்வளவு விரைவாக முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக அந்த எழுத்துக்களை எழுதவேண்டும் . " என்றார் .. "A" என்று சத்தமாக சொன்னார் . திரிஷா "A" என்று ஈரத்துடன் எழுதினாள் . "எட்டு" என்று கத்தினார் . அவள் நீரால் 8 போட்டாள் பதினாலு, மூன்று, D, ...M, ...Q.. அடுத்து அடுத்து சத்தமாக கூறினார் . அப்படி சத்தமாக நிறைய எண்களும் , எழுத்துக்களும் கூறினார் . பிறகு மெதுவாக அவள் பின்புறம் சென்று நின்றார் . இருவரும் சேர்ந்து கரும்பலகையை பார்த்தனர் .

தண்ணீரால் கிறுக்கப்பட்டிருந்தது . அந்த எழுத்தும் எண்ணும் எப்படி தெரிய வேண்டுமோ அப்படி தெரியவில்லை . அவள் பஞ்சை விட்டெறிந்து விட்டு ஓட முற்பட்டாள் .

ஆனால் பால்கர் அவள் கையை பிடித்துக்கொண்டார் .
குனிந்து அவள்முன் மண்டியிட்டு அமர்ந்தார்
."பரிதாபத்திற்குரிய குழந்தையே . நீ மக்கா? மக்கு என்று
எண்ணுகிறாயா? ஓ! உனக்கு தனிமையில் பயந்துகொண்டு
இருப்பது எவ்வளவு சிரமம்" என்றார்.

அவள் அழுதாள் " .

சின்னப்பெண்ணே நீ மற்றவர்கள் போல் ஒரு எழுத்தையோ
,எண்ணையோ பார்ப்பதில்லை என்பது உனக்கு
புரியவில்லையா?" என்றார். நீ இதுநாள் வரை பள்ளியில்
நல்ல ஆசிரியர்கள் பலர் இந்த தகவல் அறியமுடியாமல்
ஏமாற்றியிருக்கிறாய். அது உன்னுடைய தைரியத்தையும்,
புத்திசாதுர்யத்தையும் தெரியப்படுத்துகிறது" என்று கூறி
அவளை பார்த்து சிரித்தார்.

பிறகு எழுந்துநின்று கரும்பலகையை கழுவிமுடித்தார்
."இவை எல்லாவற்றையும் நாம் மாற்ற போகிறோம்
பெண்ணே, நீ படிப்பாய் என நான் உறுதியளிக்கிறேன்."
என்றார் .

இப்போது பள்ளிமுடிந்தபிறகு திரு.பால்கரும்
வாசிக்கச்சொல்லி கொடுக்கும் ஆசிரியை திருமதி
பிளெக்ஸ்யும் சந்தித்து, அவள் புரிந்துகொள்ளமுடியாத
நிறைய செயல்களை அவளுக்காக செய்தார்கள். அவளை
மணலில் வட்டங்கள் வரையச்செய்தார்கள். தொடர்ந்து நீரில்
நனைக்கப்பட்ட பஞ்சால் கரும்பலகையில் இடவலமாக,
இடவலமாக நிறைய வட்டங்கள் வரைந்தாள் .

மற்றோருநாள் திரையில் எழுத்துக்களை போட்டு
காண்பித்தனர் . அதைப்பார்த்து திரிஷா சத்தம்போட்டு
படித்தாள் . வேறொருநாள் சதுரக்கட்டைகள் கொண்டு
வார்த்தைகள் உருவாக்கினாள். எப்போது பார்த்தாலும்
எழுத்துக்கள், எழுத்துக்கள் .எப்போதும்
சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தாள். அது நன்றாகதான் இருந்தது.

அவள் வார்த்தைகள் படித்தாலும் முழு வரிகளை படிக்க
முடியாதவளாகத்தான் இருந்தாள். அதனால் மனதில் தான்
இன்னும் மக்கு என்று நினைத்தாள்.

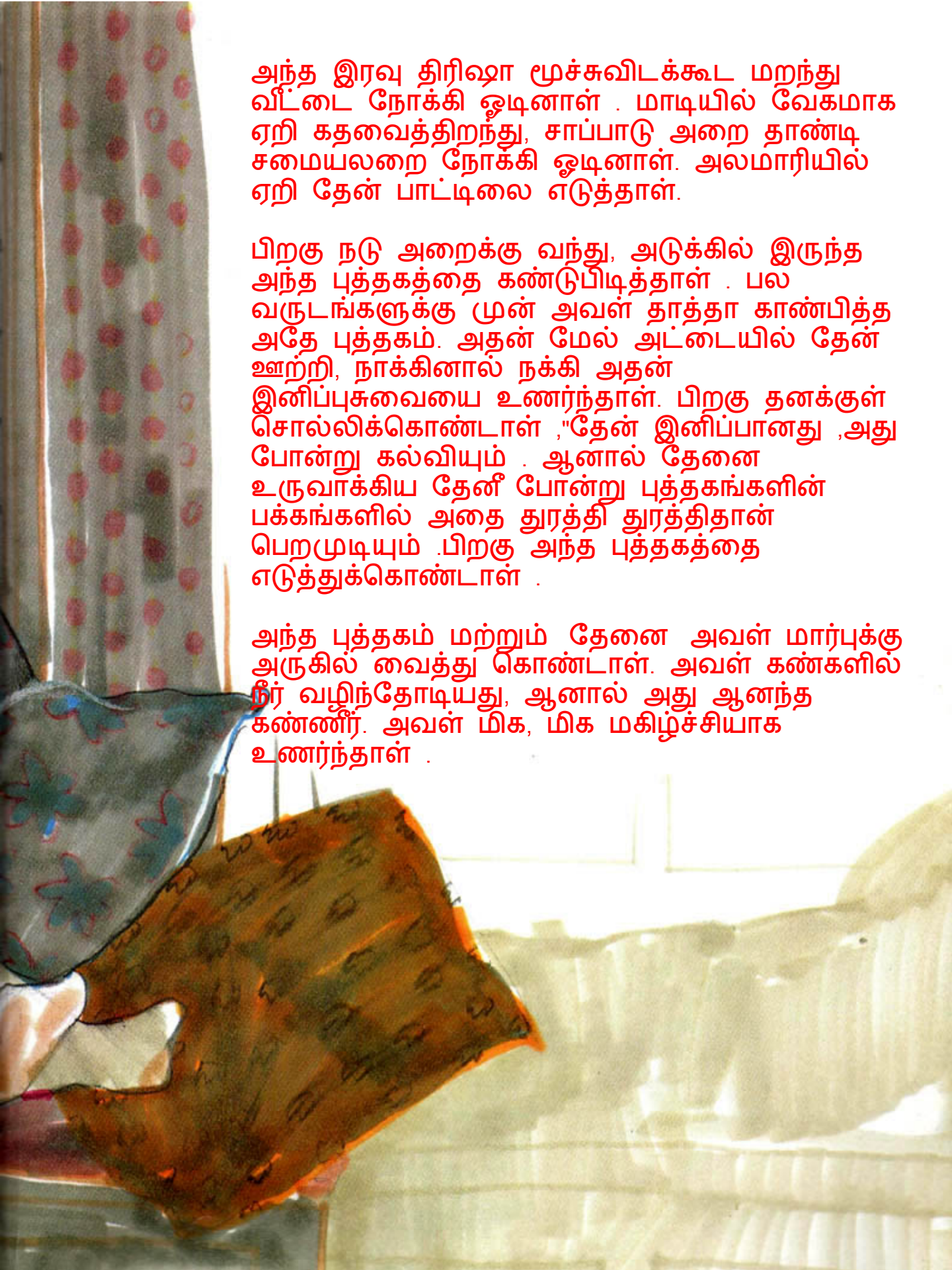
வசந்தகாலத்தில் ஒருநாள் ,அவளுக்கு பயிற்சிகள்
ஆரம்பித்து மூன்று, நான்கு மாதங்கள்
ஆகியிருக்கும் திரு.பால்கர் அவள் முன் ஒரு
புத்தகத்தை வைத்தார். அவள் அந்த புத்தகத்தை
பார்த்ததில்லை புத்தகத்தின் நடுவில் ஒரு
பக்கத்தில் ஒரு பத்தியை தேர்வுசெய்து சுட்டி
காட்டினார் .

கிட்டத்தட்ட அது ஒரு மந்திர செயல் போன்று
இருந்தது . அவள் மூளையில் வெளிச்சம்
பாய்ந்தது போன்று உணர்ந்தாள் . எழுத்துக்களும்
வார்த்தைகளும் இதற்குமுன் இல்லாதவகையில்
வடிவம் எடுக்க ஆரம்பித்தன . அவள் மெல்ல
முன்னேற ஆரம்பித்தாள் மெல்ல அந்த வரிகளை
படித்தாள் . பிறகு மற்ற ஒன்று, மற்ற ஒன்று .
இறுதியில் பத்தி முழுவதும் படித்து விட்டாள்
.அனைத்தும் அவளுக்கு புரிந்தது .

இதைப்பார்த்து திரு.பால்கரும், திருமதி
பிலாஸ்யும், ஆனந்த கண்ணீர் விட்டதை அவள்
கவனிக்கவில்லை.

அந்த இரவு திரிஷா மூச்சுவிடக்கூட மறந்து
வீட்டை நோக்கி ஓடினாள் . மாடியில் வேகமாக
ஏறி கதவைத்திறந்து, சாப்பாடு அறை தாண்டி
சமையலறை நோக்கி ஓடினாள். அலமாரியில்
ஏறி தேன் பாட்டிலை எடுத்தாள்.

பிறகு நடு அறைக்கு வந்து, அடுக்கில் இருந்த
அந்த புத்தகத்தை கண்டுபிடித்தாள் . பல
வருடங்களுக்கு முன் அவள் தாத்தா காண்பித்த
அதே புத்தகம். அதன் மேல் அட்டையில் தேன்
ஊற்றி, நாக்கினால் நக்கி அதன்
இனிப்புசுவையை உணர்ந்தாள். பிறகு தனக்குள்
சொல்லிக்கொண்டாள் , "தேன் இனிப்பானது ,அது
போன்று கல்வியும் . ஆனால் தேனை
உருவாக்கிய தேனீ போன்று புத்தகங்களின்
பக்கங்களில் அதை துரத்தி துரத்திதான்
பெறமுடியும் .பிறகு அந்த புத்தகத்தை
எடுத்துக்கொண்டாள் .

அந்த புத்தகம் மற்றும் தேனை அவள் மார்புக்கு
அருகில் வைத்து கொண்டாள். அவள் கண்களில்
நீர் வழிந்தோடியது, ஆனால் அது ஆனந்த
கண்ணீர். அவள் மிக, மிக மகிழ்ச்சியாக
உணர்ந்தாள் .

பின் வந்த வருடங்கள், புதிய கண்டுபிடிப்புகளும், வெற்றியும் மிகுந்ததாக அந்த குட்டிப்பெண்ணிற்கு அமைந்தது. பள்ளியை நேசிக்க கற்றுக்கொண்டுவிட்டாள் என்பது எனக்கு தெரியும். ஏனென்றால் அந்த சின்னப்பெண்தான் நான் பாட்ரிகா ப்லேக்கோ (PATRICA PALECCO).

சுமார் 30 வருடங்கள் கழித்து பால்கரை நான் ஒரு திருமணத்தில் சந்தித்தேன். நான் அவர் அருகில் சென்று என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டேன். முதலில் அவருக்கு என்னை புரிந்துகொள்வது சிரமமாக இருந்தது. என்னை கண்டுகொள்வதில் சிரமம் இருந்தது. பல வருடங்களுக்குமுன் அவர் என் வாழ்க்கையை எப்படி மாற்றினார் என்று நான் கூறினேன்.

அவர் என்னை அணைத்துக்கொண்டு என்ன வேலை செய்கிறாய் என்று கேட்டார். “நான் குழந்தைகளுக்கான புத்தகங்கள் எழுதுகிறேன். நன்றி மிஸ்டர் பால்கர், நன்றி.” என்றேன் .

